

[Hans Knudsen.]

Således som det også fremgik af den økonomiske debat, der blev ført her i tinget i går, er vore øjeblikkelige valutaforhold vel så gunstige, at denne overbudgettering fortsat i hvert fald ikke er af samme nødvendighed, selvom finansministeren så absolut har ret i, at vor valutareserve er yderst beskednen i forhold til vor udenrigshandel. Men der er også, som fremhævet af finansministeren, andre årsager til, at det kan være betænkeligt i for stor udstrækning at formindske overskuddet, og her peges der først og fremmest på statens betydelige udbetalinger udover selve drifts- og anlægsbudgettet, først og fremmest vel nok udbetalingerne i forbindelse med boligstøttelovgivning. Disse udbetalinger kan ganske vist dækkes gennem salg af statsobligationer, men jeg forstod også af den debat, der i går blev ført, at det ikke alene er indenfor mit parti, at man er betænkelig ved i hvert fald at forcere dette salg.

Jeg må derfor være af den opfattelse, at det vil være betænkeligt at forringe det overskud, det beskedne overskud på statsbudgettet, som disse skattelove i den forelagte form vil medføre. For det sidst afsluttede år var overskuddet 300 mill. kr., i indværende år vil overskuddet formentlig blive 180 mill. kr. — dette år er nu så nær ved afslutningen, at man nogenlunde kan skønne derover — og de nu fremsatte forslag skulle nedsætte overskuddet for det kommende år til 80 mill. kr. Jeg vil gerne sige, at mit parti og jeg er enige med finansministeren i, at der også for det kommende år må budgetteres med en vis forsigtighed, således som disse lovforslag giver udtryk for, også af den grund, at det gerne skulle blive muligt for os at fortsætte med yderligere lempelser i importen.

Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig længe ved de problemer, der står i forbindelse med spørgsmålet om det samlede skatteprovenu; de blev så udførligt diskuteret i går såvel under forhandlingen om den økonomiske årsoversigt som ved behandlingen af afgiftslovene. Derimod vil jeg meget gerne gøre nogle bemærkninger om det problem, som ud fra skatteydernes interesser er af mindst samme betydning og samme aktualitet, nemlig spørgsmålet den samlede skattebyrdes rimelige og retfærdige fordeling de

enkelte skatteydere og grupper af skatteydere imellem. Jeg har tidligere ved behandlingen af skattelovforslag her i tinget påvist — og jeg har også gjort det med beregninger taget fra skattekommissionens betænkning — at de senere års skattestigninger har haft en væsentlig slagside, og det har været til ugunst for de små og mellemstore indkomstgrupper.

Rigsdagen har i nogen grad afbødet denne virkning af skattestigningen for de mindste indkomster, fortrinsvis ved at lempe skalarerne for disse, og det har simpelthen også været en nødvendighed at gøre dette. Men noget tilsvarende er jo ikke sket for mellemindkomsterne, og resultatet er blevet, at den skattebyrde i dette land, som hviler på indkomsterne, er vokset langt, langt mere for mellemindkomsterne end for de virkelige store indkomster.

Jeg vil gerne sige dette så stærkt, som jeg kan, fordi jeg også vil fremhæve, at det ikke blot er en påstand, der fremsættes, men at det virkelig fremgår af den statistik, af de tal, af de beregninger, man har over skatternes stigning for de forskellige indkomstgrupper her i landet. Det er påvist først og fremmest gennem skattekommissionens beregning for fire år siden, og forholdene er ikke blevet bedre siden.

Det er denne skæve udvikling af skattefordelingen, som gør en virkelig gennemgribende skattereform, en reform, der ændrer skattefordelingen afgørende, til en påtrængende nødvendighed. Jeg er enig med finansministeren i, at de lovforslag, der her foreligger, og som skal gennemføres inden 1. april, naturligvis ikke kan indeholde de reformer og den omlægning af skattebyrden, som trænger sig på, men jeg noterer med tilfredshed den højtærede finansministers meddelelse om, at de skattereformforslag, som kan ophæve den store ulighed i skatternes fordeling, kan ventes fremsat allerede i næste måned. Det skal ikke skjules, at det for mig har været en skuffelse, at den foregående regering var mere end 2 år om at finde frem til en skattereform, som viste sig alligevel ikke at indeholde blot så meget som en antydning af, at man ville ændre skattefordelingen de forskellige indkomstgrupper imellem, men kan vi ikke ved de her fremsatte forslag ændre den ulige skattefordeling, så bør vi i hvert fald tilstræbe, at